

nosti, o zločin smilstva proti přírodě, spáchaný s osobami stejného pohlaví. Osoba usvědčená z takového činu trestného nemůže zůstat ve veřejných službách. Tím méně může býti ponechána ve službě, v níž se stýká s dětmi.

Z uvedených důvodů nemohlo býti odvolání vyhověno.

Důvody nejvyššího soudu:

Dovolání provádějíc jediný dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.) snaží se dovoditi, že byl-li žalobce trestním soudem odsouzen pro zločin podmienečně, nemohl býti v řízení kárném potrestán propuštěním ze služby, poněvadž prý by tím byly úplně zmařeny účinky podmienečného odsouzení.

Než dovolání přezírá, že řízení kárné (disciplinární) jest řízením samostatným a že i v § 87 služební pragmatiky ze dne 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. platném i pro zřízence (§ 181 služ. prag.), jehož jest obdobou užití i na trvalé zřízence obcí a školních obcí (§ 10 a 26 zákona čís. 16 z roku 1920 sb. z. a n. a §§ 2 a 8 vlád. nař. čís. 483 sb. z. a n. ze 14. srpna 1920) výslovně se stanoví, že kárné tresty se zaměstnancům ukládají, nehledíc k jejich odpovědnosti podle trestního zákona. Řízení kárné má také jiné měřítko pro posuzování poklesků s hlediska disciplinární odpovědnosti zaměstnanců. Dovolání ani nevytýká, že by bývalo kárné řízení provedeno formálně vadně; rozhodnutí disciplinární právem použilo skutkových zjištění, obsažených v pravoplatném trestním rozsudku o činech nynějšího žalobce, posoudivši na jejich základě samostatně provinění žalobcovo s hlediska kárných předpisů.

Napadený rozsudek případně dolíčil, že kárný trest žalobci uložený propuštěním ze služby byl již povahou jeho činu plně opodstatněn a dovolací důvody nejsou s to, aby zvrátily správné důvody rozsudku odvolacího soudu, k nimž stačí jinak dovolatele odkázati. Dovolání jest naprosto bezdůvodné.

R o z h o d n u t í z e 27. k v ě t n a 1932 čj. Rv I 2061/30-1.

Dr. B.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Doc. Dr. Antonín Ráliš: **Soudní výslech obviněného podle osnovy čl. trestního řádu.** Sborník právnické fakulty university Komenského v Bratislavě. Číslo 6. Str. 39.

Docent bratislavské university podává v této nevelké, ale obsažné a svědomité studii podrobný rozbor ustanovení osnovy trestního řádu o soudním výslechu obviněného s některými pozoruhodnými kritickými náměty. Objasniv nejprve postavení výpovědi obviněného v trestním procesu, zabývá se R. zevrubněji úvahami, které vedly v moderním trestním procesu k zákazu vynuocování výpovědi obviněného, načež se obrací k zákonodárně tech-

nické úpravě výsledku obviněného, bera za podklad čsl. osnovu tr. řádu. Formálně bylo by práci prospělo, kdyby ji byl autor přehledněji rozčlenil. Škoda, že nebyla uveřejněna v některém právnickém časopise, kam by se svým založením i rozsahem nejlépe hodila a kde by jistě došla většího ohlasu než jako samostatný svazek sbírky dosud, bohužel, málo rozšířené.

Po stránce jazykové nelze nevytknouti ošklivý výraz »zprisahati« (beeiden?), kterého autor s oblibou užívá. Solnař.

Trestní statistika z republiky Československé v letech 1923 až 1927. Československá statistika, svazek 49. Praha 1931. Str. 400. Cena 65 Kč.

Tento svazek Československé statistiky navazuje na období předcházející, přináší však na rozdíl od předchozích publikací také některá data ze Slovenska a Podkarpatské Rusi. Při sbírání materiálu bylo již využito reformy trestního rejstříku.

Není možno podávati na tomto místě rozbor dat, která jsou bohatou studnicí pro kriminologická studia a která vynikají proti dřívějšímu účelným uspořádáním i bohatostí. Musíme se spokojiti stručným naznačením výsledků, které jsou obsaženy v části textové, zpracované vrchním odborovým radou Dr. J. Stehlikem. Z ní seznáváme, že trestní řízení na východě republiky trvá průměrně déle než na západě a že během pozorované doby jsou trestní případy stále rychleji vyřizovány. Počet souzených osob proti dřívějšímu období stoupl a to vzestupem kriminality přestupkové, kdežto počet osob souzených pro zločiny poklesl. To třeba do značné míry vysvětliti zvýšeným užíváním § 9 zák. č. 471/21, který umožnil posuzovati velkou část zločinů proti majetku jako přestupky. Skupina majetkových deliktů, početně nejsilnější, vyznačuje se v pozorovaném období poklesem počtu odsouzení pro krádeže a vzestupem odsouzení pro jiné, rafinovanější formy zločinnosti tohoto druhu. Delikty proti majetku ustupují pak vůbec v tomto období deliktům proti životu a tělu, proti státu a mravnosti. Na Slovensku a Podkarpatské Rusi je potud rozdíl, že tam neubývá krádeží. Jinak označuje textová část zločinnost této východní oblasti republiky jako daleko nižší nežli zločinnost oblasti západní. Zločinnost žen sice daleko poklesla pod úroveň předcházejícího období, převyšuje však dosud značně předválečnou výši. Zločinnost žen projevuje se především delikty méně závažnými. Smutným zjevem jest vzrůst zločinnosti dětí od 10 do 14 let. Měšiny náboženské i národnostní vykazují z velké části nižší zločinnost než ostatní obyvatelstvo. Nejmenší zločinnost mají obce do 5000 obyvatel, ale v největších městech je zločinnost poměrně menší než ve městech střední velikosti. Nejvíce zločinů bylo spácháno v měsících letních a podzimních, nejméně v měsících zimních a jarních. Jakkoli nejsou data o vlivu alkoholismu na zločinnost úplná, není pochybnosti o jeho neblahém vlivu. Během pozorovaného období klesá počet osob zachovalých mezi odsouzenými a stoupá počet osob již trestaných. Zajímavá jsou též data o pod-